

Sygn. akt IV KK 417/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Jerzy Steckiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie **H. G.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 5 kwietnia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 czerwca 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 29 października 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej H.G. i sprawę w
tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w K. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 29 października 2014 r., uznał H. G. urodzonego 10 lutego 1994 r. za winnego tego, że:

1. w dniu 25.08 2013 r. w miejscowości W. wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze 9,66 grama co stanowi występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. w dniu 25.08 2013 r. w miejscowości L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. R. środek odurzający w postaci marihuany w ilości 2,36 grama osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie 30 zł, co stanowi występki z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

za co – odpowiednio – orzekł karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku pozbawienia wolności – łącznie rok i 2 miesiące pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając na ten czas oskarżonego pod dozór kuratora.

W wyniku złożonej przez oskarżonego apelacji, w której wywodził, że nie popełnił przypisanych mu czynów i wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r., zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że skrócił okres warunkowego zawieszenia kary do 2 lat oraz uchylił dozór kuratora.

Prokurator Generalny wniósł na niekorzyść H. G. kasację od wyroku Sądu Okręgowego w zakresie skrócenia okresu próby i uchylenia dozoru, w której zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., polegające na zmianie zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji w następstwie apelacji oskarżonego, polegające na skróceniu okresu próby z 3 do 2 lat, a więc do krótszego od minimalnego przewidzianego dla sprawcy młodocianego, przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwa z art. 62 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a także uchyleniu orzeczenia obligatoryjnego wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego dozoru kuratora”

- wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uznając kasację za w pełni uzasadnioną Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie ulega wątpliwości, że H. G. był młodocianym sprawcą czynów mu przypisanych, bowiem w chwili ich popełnienia nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat (art. 115 § 10 k.k.).

Status młodocianego sprawiał, że w ówczesnym stanie prawnym w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec takiego sprawcy, okres próby wynosił od 3 lat do 5 lat (art. 70 § 2 k.k.), a dozór był obowiązkowy (art. 73 § 2 k.k.).

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oskarżonego przeoczył fakt, że H. G. był młodocianym sprawcą czynów zabronionych i uznając, iż wobec postawy oskarżonego, która wskazywała, iż zrozumiał niewłaściwość swojego dotychczasowego postępowania, skrócił mu okres próby i zniósł dozór.

Orzeczenie Sądu Okręgowego było oczywiście błędne (Sąd zauważył swoje niedopatrzenia opracowując pisemne uzasadnienie wyroku) i dlatego też stanowiło rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku i dlatego też należało je uchylić i sprawę przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Co prawda, obowiązujący od 1 lipca 2015 r. art. 70 § 2 k.k. określa możliwość wyznaczenia okresu próby w stosunku do młodocianego sprawcy w rozmiarze od 2 do 5 lat, to jednak, z uwagi na również zmienioną „nowelą lipcową” treść art. 69 § 1 k.k., który stanowi, że – pod wskazanymi w tym przepisie warunkami - sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, bezsporne jest, iż uprzednie brzmienie omawianego przepisu, jest względniejsze dla sprawcy i dlatego, zgodnie z art. 4 § 1 k.k. należało uwzględnić stan prawny sprzed nowelizacji Kodeksu karnego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz to, że od daty uprawomocnienia się zaskarżonego kasacją wyroku do jej wniesienia nie upłynęło 6 miesięcy Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

